

57910
**Våldsamt polisuppträde
i Kungsträdgården.**

Två konstaplars dumma tilltag orsakar bråk med ett 40-tal anhållna.

Ett av dessa fullständigt skandalösa polisuppträdanden, som numera kunna kallas utmärkande för huvudstadens ordningsmakt, inträffade i lördags afton i Kungsträdgården. Angående uppkomsten av tumultet föreligga två olika versioner; vilken som är riktigast kunde man i går inte ge någon upplysning om vare sig på Jakobs polisstation eller hos detektiven, som fått saken sig anförtrodd för utredning.

Enligt den ena skulle ett par personer ha råkat ihop sig om en hatt i hörnet av Hamn- och Norrlandsgatorna. Grälet var ej av någon allvarigare beskaffenhet, och ingen av de bägge antagonisterna var berusad i så hög grad att det berättigade ett anhållande. Emellertid tillkommo två poliskonstaplar, vilka efter ett kort parlamentarande lade vantarna på en av de bråkiga. En del kringstående blandade sig i uppträdet, då de ansågo att polisen gått alltför brutalt tillväga. Och så var det färdigt. Folk strömmade till. Hopen växte allt mer och mer, och slutligen drogo pickelhuvorna blankt och höggo in på massan.

Enligt den andra versionen började bråket av en lika obetydlig anledning utanför ett kafé på Norrlandsgatan, där betjäningen fann sig föranlåten tillkalla polis mot ett par berusade gäster, som, då de skulle avvisas, tilldelade en av betjäningen ett slag i ansiktet. Även här ansåg man att polisen farit för hårdhänt fram och därigenom retat upp de kringstående.

Vilken nu anledningen var ar som sagt ej utrett. Så mycket tycks emellertid vara klart att det var polisen som genom ett nervöst och kitsligt uppträdande framkallat tumultet. Stockholmspolisen är ju så förfärligt ömtålig i dylika fall, det minsta tillmäle besvaras med en i oförskämnd ton hållen replik med hot om inburande i polisfinkan.

Snart myllrade det av folk i Kungsträdgården, på Norrlands- och Smålandsgatorna.

Jakobs polisstation ringdes upp och mer polis tillkom med andre polisintendenten Sjunneson i spetsen. Från ett och annat håll hördes nu visslingar och hurrarop men "cirkulationen" bland de församlade gick i huvudsak utan berättigad anmärkning. Att den ej var den nitiska ordningsmakten till behag, är begripligt och för att få riktigt luft i luckan tillkallades därför ridande polis. Ty som bekant är det först och främst polisen till häst — hörd och sedd på långa avstånd — som riktigt kan locka det flanerande Stockholm till platsen för ett uppträde. Vederbörande veta mer än väl, att detta ridande polisens utkommenderande är att ljuta olja på en brand, som annars snart nog skulle slockna av sig själv. Men man generar sig dock inte för dylika ansvarslösa anordningar.

Så begynte dansen. Med sin enastående brutalitet uppträdde de ridande. En avsevärd människomassa hade från Kungsträdgården inmotats på Norrlandsgatan och avstängdes från förut nämnda plats medels en stark poliskedja. Den ridande polisen gjorde nu chock mot denna folkhop utan att ta ringaste hänsyn till kvinnor eller barn. Hästarna styrdes upp på trottoarerna och deras ryttares synnerligen gouterade nöje blev att med ridspöet piska alla de kunde komma åt, voro de än kvinnor och barn, som i vanvettig ångest för hästhovar och piskslag sökte gömma sig undan vid husväggar eller i portöppningar.

Till en början syntes dock polisens tillvägagående ge föga resultat i minskningen av de på platsen församlade. Ty vek människomassan än på ett håll undan för polisens påtryckningar så fylldes snart tomrummet genom framskjutning från sidorna. Och med restaurangernas stängning ökade de därifrån kommande de nyfiknas antal.

Jämsides med chockerna gjordes anhållanden en masse. Till höger och vänster togos personer, vars enda "brott" låg i att de icke kunde skingra sig med den hastighet de nitiske polismännen ansågo vara minimum. Snart hade vederbörande också tillfredsställelsen att kunna konstatera fullt hus på Jakobs polisstation vid Smålandsgatan. Inalles 41 personer hade då anhållits. Av dessa, som man under en stor del av söndagsmorgonen var i full samsättning med att förhöra, voro huvudparten arbetare men även förekom en del kontorister, affärsbiträden och militärer.

Vid 1-tiden började massorna skingras. Vål icke så mycket tack vare polisen, som på grund av den sena timmen med åtföljande trötthet. Ännu framåt tretiden voro dock en del folk i rörelse, även om uppträdet då kunde anses så gott som över. Inalles torde åtskilliga tusental ha varit samlade på tummelplatsen.

Flera personer blevo under bråket mer eller mindre skadade, några av polisens sabelhugg, då en del uppretade konstaplar ej blott slogo till höger och vänster med flata klingorna utan även använde sabeleggarna och låto huggen hagla över folkhopen utan sans och urskiljning.

Att polisens hållning varit i hög grad tadelvärd blir kanske mest tydlig därav att ej ens polisintendenten Sjunnesson ansett sig kunna ta konstaplarna i försvar, utan vidgått att de, åtminstone till en början, farit fram med väl stor nervositet.

Uppträdet, hur beklagligt det än var, kan dock ha det goda med sig att det lär både fredliga borgare och deras samhällsbevarande pressorgan att det alls inte behöver vara massans eget fel att polisen går till chock och våldshandling. Det kanske inte kan skada att polisen någon gång får visa sin nervositet även då det inte gäller att överfalla strejkande arbetare eller att försvara strejkbrytare. Kanske bli de borgerliga tidningarna en annan gång något försiktigare i sina omdömen då polisen på liknande sätt gör chock och rider omkull kvinnor och barn på trottoarerna.